

Capitolul 16-17

Partea de moștenire a lui Iosif în Ghilgal

Introducere (16,1-4)

După Iuda, Iosif a primit partea lui de moștenire în țară. Ea se afla în partea de nord a Ierusalimului între Iordan și Marea Mediterană.

Acest ținut a fost împărțit între seminția lui Efraim și jumătate din seminția lui Manase, care nu s-a stabilit în câmpia Galaadului.

Partea de moștenire a lui Efraim (16,5-10)

Partea de moștenire a lui Efraim începe în Ierihon (locul morții și al blestemului) și cuprinde Betel (Casa lui Dumnezeu) și Șilo, primul loc unde a staționat Cortul întâlnirii al lui Dumnezeu.

Această parte de moștenire nu avea dimensiunea ca aceea a lui Iuda, și granițele ei erau mai puțin definite. Unele cetăți ale lui Efraim se aflau în teritoriul lui Manase.

Lui Efraim – ca și lui Iuda – îi lipsea curajul în fața puterii vrăjmașului, și s-a mulțumit să trăiască împreună cu el: compromisul cu dușmanul este cauza idolatriei, care mai târziu în Israel a ros în jurul ei cum roade cancerul (compară 2 Timotei 2,17).

Machir și fiicele lui Țelofhad (17,1-6)

Energia lui Machir, întâiul născut al lui Manase, strălucește aici în mijlocul indiferenței generale. Cu toate că el era fiul unei femei siriene (1 Cronici 7,14), el s-a dovedit a fi un războinic credincios (versetul 1), care a condus seminția sa în bătălii și la victorie. Se pare însă, că partea lui de moștenire era pe partea de răsărit a Iordanului.

Cele cinci fiice ale lui Țelofhad au moștenit de la căpeteniile seminției lor energia credinței și au acordat valoare moștenirii Domnului. Tatăl lor a murit în pustie și el nu avea fii (Numeri 27,3; Evrei 3,17). Din cauza aceasta să nu primească ele nici o moștenire?

Ele au prezentat lui Moise cazul lor, și acesta l-a adus înaintea Domnului (Numeri 27,5). Credința lor a fost răsplătită și ele au primit partea de moștenire, ca frații lor. Din momentul acela cazul lor a devenit normă de drept juridic în popor (Numeri 27,11). Domnul să formeze inimile noastre, ca noi să căutăm cu aceeași râvnă binecuvântările spirituale, pe care noi le posedăm în El!

Căpeteniile strămoșilor seminției lui Manase au adus după aceea lui Moise problema căsătoriei fiicelor lui Țelofhad (Numeri 36,1-12). Căsătoria în afara propriei seminții ducea cu sine de drept transferarea moștenirii la cealaltă seminție. Aceasta ar fi condus la micșorarea moștenirii lui Manase. De aceea ele trebuiau să se căsătorească cu cineva din propria seminție. Cât de multe familii au fost dezmembrate prin tristele certuri legate de moștenire!

Dar în domeniul spiritual Domnul invită prin exemplul fiicelor lui Țelofhad pe fiecare creștin să analizeze cu grijă gândurile lui cu privire la căsătorire.

Alături de întoarcerea la Dumnezeu, aceasta este cea mai importantă întrebare în viața creștină. Căsătoria cu o persoană ne întoarsă la Dumnezeu, pentru un creștin înseamnă înjugarea la un jug nepotrivit. Aceasta este necredincioșie față de Dumnezeu (compară cu 2 Corinteni 6,14). Dar chiar într-o casă creștină cum să se savureze o părtășie fericită, dacă amândoi soții nu recunosc în

același fel drepturile Domnului asupra inimii și vieții lor? Cu siguranță în felul acesta nu pot avea parte împreună în deplină măsură de moștenirea «harului vieții» (1 Petru 3,7)! Însă în îndurarea Sa Domnul poate crea armonie și în astfel de căsnicii creștine.

Moise a rezolvat principalul caz al fiicelor lui Țelofhad din punctul de vedere al Domnului. Iosua a realizat acum rezolvarea lui fericită (Iosua 17,4).

Moștenirea jumătății din seminția lui Manase (Iosua 17,7-13)

Din nou auzim ceea ce de acum încolo va deveni un refren trist în istoria poporului: Manase nu a fost în stare să alunge pe deplin pe locuitori, și canaaniții voiau să rămână în țară. Cu toate că trebuiau să plătească tribut, totuși ei nu au fost expropriați.

De ce nu a putut Manase să învingă pe dușman? În fond din cauză că el nu a vrut. Tot așa este deseori și cu noi, căci în viața creștină „a vrea” precede pe „a înfăptui”. Ambele vin de la Dumnezeu (Filipeni 2,13). Să-L rugăm pe Dumnezeu, ca în harul Său să dea naștere în noi la aceste două virtuți.

O legătură între adevăr și rătăcire nu poate avea durabilitate. Rătăcirea nu va deveni adevăr, și adevărul își pierde puterea. Numai printr-o despărțire clară și deplină de orice rătăcire se realizează credincioșia noastră față de Dumnezeu și taina puterii noastre practice.

Problema fiilor lui Iosif, Efraim și Manase (Iosua 17,14-18)

Istoria fiilor lui Iosif se încheie cu o atenționare serioasă adresată nouă. Ambele seminții au venit în același timp la Iosua, ca să ceară o moștenire suplimentară, «și Domnul ne-a binecuvântat până acum» (versetul 14). Comportarea lor pare demnă de laudă. În realitate cazul lor se deosebește total de cazul fiicelor lui Țelofhad, care prin credință își doreau o moștenire și apoi au și primit-o. În opoziție cu aceasta era lipsa de credință care îi reținea pe fiii lui Iosif să termine cucerirea moștenirii lor. Ei voiau s-o mărească, fără să lupte pentru ea (versetul 16). Iosua le-a prezentat situația reală și le-a amintit că ei erau pe deplin în stare să obțină biruința asupra canaaniților.

Aceasta este pentru noi o lecție cu o importanță deosebit de mare. Trăim într-un timp în care prosperitatea credinței din Filadelfia și puterea mică în mijlocul slăbiciunii sunt prea des constrânse de nepăsarea și mulțumirea de sine din Laodicea.

Noi nu putem poseda moștenirea noastră spirituală, fără să luptăm. Nici credința părinților noștri – sau a acelor care au mers înaintea noastră pe drumul credinței – și nici amintirea biruințelor din trecut nu ne pot da astăzi putere și biruință. Conștiința binecuvântărilor trecute amenință să ducă la decădere, dacă pe acestea le despărțim de harul Dăătorului. Noi trebuie să privim la Dumnezeu, «Cel care ne dă biruința» (1 Corinteni 15,57).

În timpul din urmă al Adunării pe pământul acesta noi suntem încă solicitați să tăiem pădurea (versetul 18), ca s-o posedăm; să tăiem indiferența, asemănarea cu lumea și tradiția. Prea des în viața noastră ele au înlocuit adevărata teamă de Dumnezeu și părtășia cu Hristos. Așa se încheie această parte a cărții. Începând cu tabloul luminos al lui Caleb, care ne este recomandat ca fiind demn de imitat, se termină cu o atenționare cu privire la atitudinea fiilor lui Iosif.

Capitolele 18-19

Moștenirea ultimelor șapte seminții în Șilo

În istoria poporului începea acum o nouă perioadă. Adunarea lui Israel s-a mutat de la Ghilgal la Șilo, unde a așezat cortul întâlnirii.

Acolo s-a împărțit moștenirea ultimelor șapte seminții (Beniamin, Simeon, Zabulon, Isahar, Așer, Neftali și Dan)

Șilo și ultima cercetare a țării (Iosua 18,1-10)

Până în momentul acesta poporul s-a strâns în tabără la Ghilgal, locul îndepărtării rușinii Egiptului. Acest loc este pentru noi un loc al judecății asupra cărnii prin moartea lui Hristos. Ghilgal era punctul de plecare la luptă și taina biruinței. După aceea poporul a venit la Ebal, unde a construit altarul. Până în momentul acesta, în care poporul formal a luat în posesiune țara făgăduinței, Legea era confirmată pe table de piatră.

Acum tabăra lui Israel s-a mutat la Șilo (înseamnă: „pace, odihnă”) la nord de Betel. Acolo a fost așezat cortul întâlnirii și s-a încheiat împărțirea țării prin sorț în prezența lui Iosua și Eleazar, preotul (Iosua 19,51).

Iosua a solicitat adunarea copiilor lui Israel să se întărească, ca să termine cucerirea țării (versetul 3) și să măsoare mărimea posesiunii lor. Tot așa apostolul Pavel s-a rugat pentru credincioșii din Efes, ca să aibă ochii inimii luminați. Ei trebuiau să știe care este bogăția slavei moștenirii lui Dumnezeu în sfinți (Efeseni 1,8). În continuare ei trebuiau să înțeleagă împreună cu toți sfinții care sunt dimensiunile hotărârilor lui Dumnezeu și să cunoască centrul lor: «dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință» (Efeseni 3,18.19).

Trei reprezentanți (o mărturie deplină) din fiecare din cele șapte seminții au fost trimise, ca să străbată țara și să întocmească un inventar al ei. Cele două seminții, Iuda și Iosif, și-au primit deja moștenirea lor (versetul 5) și lui Levi i-a fost confirmată preoția (versetul 7). Rezultatele inventarierii au fost scrise într-o carte, care a fost păstrată în Șilo în prezența lui Iosua. În felul acesta cele șapte seminții au cunoscut granițele moștenirii lor. Luarea în posesiune a acestora era pasul următor. Tot așa este și pentru noi creștinii. Puterea lui Dumnezeu față de noi (Efeseni 1,19) ne lasă să cunoaștem moștenirea noastră. Dar este puterea lui Dumnezeu în noi (Efeseni 3,20), care prin credință ne face să locuim acolo. Trecerea de la cunoașterea obiectivă a binecuvântărilor dumnezeiești la realizarea subiectivă a lor are loc prin lupta împotriva puterilor spirituale (Efeseni 6,11.12). Este o luptă a credinței, la care trebuie să se alăture virtutea, aceasta înseamnă energia spirituală (2 Petru 1,5).

Nu este așa de ușor să se spună ceva despre moștenirea acestor seminții. Vrem să redăm aici unele învățături din puținele comunicări cuprinse în Biblie despre acești fii ai lui Iacov.

Moștenirea lui Beniamin (Iosua 18,11-28)

Beniamin era fiul durerii mamei lui (Benoni). Tatăl său l-a numit prin credință fiul dreptei (Beniamin) (Geneza 35,18). El era și preaiubitul Domnului, care urma să locuiască la El (Deuteronom 33,12).

Teritoriul lui Beniamin se învecinează cu cel al lui Iuda și este cel mai apropiat de Ierusalim. Caracterul faptei de violență naturală, pe care Iacov îl descrie cu un lup care sfâșie (Geneza 49,27), a determinat această seminție să provoace evenimentele triste din Ghibea în timpul judecătorilor. Cu toate acestea Beniamin rămâne un tablou minunat al lui Hristos: «Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care Ți l-ai întărit» (Psalm 80,17).

Moștenirea lui Simeon (Iosua 19,1-9)

Simeon a răzbunat împreună cu fratele său Levi fapta rușinoasă făcută surorii lor Dina (Geneza 34,25). Urmare acestui fapt cele două seminții au rămas sub sentința tatălui lor, și anume împărțiți în Iacov și risipiți în Israel (Geneza 49,7). Dar ce frumos este să se vadă, cum Dumnezeu a folosit profeția lui Iacov cu privire la Levi, ca să împlinească intențiile Sale: această seminție trebuia să fie pusă deoparte pentru slujba pentru sfinții Săi.

Ținutul lui Simeon nu a fost măsurat. Seminția lui a rămas un număr restrâns de persoane care locuiau în mijlocul moștenirii fratelui său Iuda (versetul 9). Numai 17 din cele 112 cetăți ale lui Iuda au fost repartizate lor.

Moștenirea lui Zabulon (Iosua 19,10-16)

Zabulon era în ordinea nașterii al șaselea copil al lui Lea și al zecelea fiu al lui Iacov. Istoria lui vorbește de la început despre pericolele pe care legăturile cu lumea comercială și de afaceri le ascunde în sine (țărnul, corăbiile din Sidon; Geneza 49,13).

Ținutul lui în Israel nu a fost departe de locul unde îl atrăgea inima lui. Cu toate acestea Dumnezeu Și-a păstrat din mijlocul acestei seminții o rămășiță pentru inima Sa: «gata să se lupte cu o inimă hotărâtă» (1 Cronici 12,33).

Moștenirea lui Isahar (Iosua 19,17-23)

Așa după cum Isahar în ordinea nașterii este aproape de Zabulon (al cincilea copil al lui Lea), el a obținut moștenirea sa în apropierea fratelui său. Isahar oferă tabloul comodității în lume și al robiei, care inevitabil urmează după comoditate (Geneza 49,15). Cu toate acestea o rămășiță din această seminție a păstrat înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său: «Din fiii lui Isahar, care se pricepeau să deosebească timpurile pentru a ști ce trebuia să facă Israel» (1 Cronici 12,32).

Moștenirea lui Așer (Iosua 19,24-31)

Așer trebuia să locuiască în prosperitate regală (Geneza 49,20). Moștenirea lui se mărginea cu cetățile Feniciei: Sidon, marea cetate, și Tir, cetatea tare; ambele tablouri ale «acestui veac rău» (Galateni 1,4).

Moștenirea lui Neftali (Iosua 19,32-39)

Delimitat la răsărit de Iordan, ținutul lui Neftali se învecina cu ținuturile lui Așer, Zabulon și Isahar. Aceasta este Galileea, unde Domnul a făcut cea mai mare parte a lucrării Sale: «Țara lui

Zabulon și țara lui Neftali ... Galileea Neamurilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină» (Isaia 9,1.2). «Căprioara liberă» (Geneza 49,21), care savura libertatea, era acum «sătul de bunăvoință și copleșit cu binecuvântări de la Domnul» (Deuteronom 33,23).

Moștenirea lui Dan (Iosua 19,40-48)

Cu toate că ei descindeau din aceeași familie, frații Dan și Neftali, care prin natura lor erau așa de apropiați (Geneza 30,3-8), au mers pe căi de viață total diferite. În Dan recunoaștem sursa decăderii de la Dumnezeu și desfășurarea violenței.

Energia aparentă a leului din Basan (Deuteronom 33,22) stătea în realitate în slujba răului: «un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare» (Geneza 49,17). Istoria tristă a acestei seminții a confirmat profeția lui Iacov. Dan a revelat duhul lui Cain (violență și omor), care a construit o cetate și i-a dat numele fiului său Enoh (Geneza 4,17; Iosua 19,47).

Violența a condus la prima manifestație publică a idolatriei în poporul lui Dumnezeu: Ionatan, nepotul lui Moise, a intrat în scenă ca preot al dumnezeilor falși, în timp ce Casa lui Dumnezeu era în Șilo (Judecători 18,30.31). De ce sunt în stare inimile noastre firești! Nu era Dan un fiu al patriarhilor, care au preamărit pe Dumnezeu prin credința lor?

Moștenirea lui Iosua (Iosua 19,49-51)

Această parte a istoriei lui Israel se termină în mod fericit cu o remarcă sublimă. Fără să țină seama de vârsta lui și de pierderea puterii naturale (Iosua 13,1; 23,1), Iosua a primit de la Dumnezeu energia să construiască cetatea Timnat-Serah, care i-a fost dată ca moștenire. El a locuit în ea (Iosua 19,50) în mijlocul poporului său și a seminției sale, căci Iosua era un efraimit (Numeri 13,9; 1 Cronici 7,20.27). Domnul va avea mai târziu deosebită compasiune cu privire la Efraim (Ieremia 31,20; Osea 14,9).

În felul acesta s-a încheiat împărțirea țării în Șilo, și anume înaintea Domnului la intrarea în cortul întâlnirii, unde poporul era adunat în prezența Dumnezeului său. Dumnezeu «care a început în noi o lucrare bună, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos» (Filipeni 1,6). El o va face în așa fel, că noi putem spune împreună cu David: «Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci; nu părăsi lucrările mâinilor Tale!» (Psalm 138,8).